

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

mede ten behoeve van haar minderjarige kinderen en

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 05/57020 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, van 30 januari 2007 in het
geding tussen:

appellante

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 19 maart 2004 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister), voor zover thans van belang, de aanvraag van appellante, mede ten behoeve van
..., om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen en de aanvraag namens ... om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 18 november 2005 heeft de minister de daartegen door appellante gemaakte bezwaren ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 30 januari 2007, verzonden op dezelfde datum, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 februari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 5 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Lid van de enkelvoudige kamer

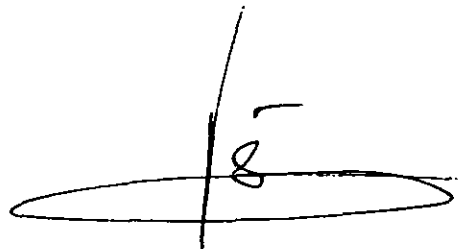
w.g. Van der Winden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 juni 2007

348-502.
Verzonden:

26 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

II

200701275

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer
Zitting houdende te Dordrecht

procedurenummer: AWB 05/57020

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

eiseres, , eiser sub 1 en eiser sub 2,
wonende te , tezamen eisers,
gemachtigde: mr. P.J. Wapperom, advocaat te Dordrecht,

tegen

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie te 's-Gravenhage, thans de
Minister van Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. M.Y. Jacobs, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

1. Ontstaan en loop van het geding

Verweerder heeft bij besluit van 19 maart 2004 afwijzend beslist op de aanvraag van eiser sub 1 tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als doel 'medische behandeling'.

Bij besluit van gelijkluidende datum heeft verweerder afwijzend beslist op de aanvragen van eiseres en eiser sub 2 tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als doel 'verblijf bij eiser sub 1 gedurende diens medische behandeling'.

Tegen dit besluit hebben eisers bij faxbericht van 31 maart 2004 bezwaar gemaakt bij verweerder.

Bij faxbericht van 1 april 2004 hebben eisers verzoeken om voorlopige voorzieningen ingediend op grond van artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb).

Bij uitspraak van 24 mei 2005 (AWB 04/15301 en 04/15659) heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank de verzoeken niet-ontvankelijk verklaard.

Bij besluit van 18 november 2005 heeft verweerder het bezwaar van eisers ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit hebben eisers bij faxbericht van 16 december 2005 beroep ingesteld.

De zaak is op 20 oktober 2006 ter zitting van een enkelvoudige kamer behandeld.

Eisers zijn ter zitting verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde.

procedurenummer: AWB 05/57020

2

Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 14, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) is Onze minister bevoegd de aanvraag tot verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen, dan wel niet in behandeling te nemen.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 juncto artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het betreft de vreemdeling voor wie het gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen.

In artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 is bepaald dat Onze minister het eerste lid van dit artikel buiten toepassing kan laten voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Ingevolge artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 – voor zover van belang – kan Onze minister de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, verlenen onder een andere beperking, dan genoemd in het eerste lid van het artikel.

2.2 Verweerder heeft in het bestreden besluit het standpunt gehandhaafd dat eisers niet voor toelating hier te lande in aanmerking komen. Daartoe stelt verweerder – kort weergegeven en voor zover van belang – het volgende. Eisers waren ten tijde van onderhavige aanvragen niet in het bezit van een mvv. Verweerder stelt dat eisers niet in aanmerking komen voor vrijstelling van het mvv-vereiste als genoemd in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c van de Vw 2000. Uit de ingewonnen adviezen van het Bureau Medische Advisering (hierna BMA) van 1 maart 2004 en 13 juli 2005 is gebleken dat eiser sub 1 in staat moet worden geacht om te reizen en dat behandeling mogelijk is in Azerbeidzjan. Ten aanzien van de in deze adviezen genoemde voorwaarden onder welke eiser sub 1 in staat moet worden geacht te reizen stelt verweerder dat deze op zichzelf genomen niet tot de conclusie leiden dat eisers om die reden vrijgesteld zou moeten worden van het mvv-vereiste. Volgens verweerder leidt de omstandigheid dat een mvv-aanvraag niet in Azerbeidzjan ingediend kan worden niet tot een ander oordeel. Niet valt in te zien, aldus verweerder, waarom één van de ouders van eiser sub 1 geen aanvraag ten behoeve van hem kan indienen in Armenië of in een ander (naburig) land, waarbij verweerder opmerkt dat het gezin de uitkomst van een dergelijke aanvraag in Azerbeidzjan kan afwachten. Verweerder is van mening dat de BMA adviezen dienen te worden aangemerkt als deskundigenadviezen en zorgvuldig tot stand zijn gekomen. Hieraan kan niet afdoen dat eiser niet zelf door de medisch adviseur is onderzocht. Verweerder acht voorts geen grond aanwezig om aan te nemen dat het tegenwerpen van het mvv-vereiste, in verband met een medische noodsituatie, leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard als

bedoeld in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000.

2.3 Eisers stellen zich op het standpunt dat zij voor toelating hier te lande in aanmerking komen. Daartoe hebben zij – kort weergegeven en voor zover van belang – het volgende aangevoerd. Eisers zijn van mening dat zij in het bezit dienen te worden gesteld van de gevraagde vergunningen tot verblijf nu klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen. Gelet op de aard en ernst van het ziektebeeld van eiser sub 1 zijn eisers van mening dat zij op grond van het gestelde in artikel 17, lid 1, onder c, van de Vw 2000 vrijgesteld dienen te worden van het mvv-vereiste. Eiser sub 1 kan slechts onder voorwaarden reizen. Volgens eisers is niet, althans in onvoldoende mate, gebleken dat deze voorwaarden voor eiser sub 1 gewaarborgd zijn. Eisers wijzen er op dat de Nederlandse vertegenwoordiging in Azerbeidzjan niet geautoriseerd is om mvv's af te geven en in Armenië geen Nederlandse vertegenwoordiging aanwezig is. Een mvv-aanvraag in een derde land is volgens eisers niet mogelijk aangezien zij niet beschikken over de noodzakelijke reis- en verblijfsdocumenten en geen toegang zullen verkrijgen tot de sociale en medische voorzieningen. Het volharden in het aan eisers tegenwerpen van het mvv-vereiste zal voorts leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Eisers stellen dat in het bestreden besluit niet, dan wel onvoldoende is ingegaan op de ernst van het ziektebeeld van eiser sub 1 alsmede op de vraag of een adequate en gelijkwaardige voorzetting van de behandeling van eiser sub 1 in het land van herkomst gewaarborgd is. Eisers wijzen er daarbij op dat zij aldaar voldoende financiële middelen en een sociaal netwerk ontberen. Volgens eisers had verweerder hiernaar onderzoek dienen te verrichten. Indien een en ander niet is gewaarborgd dan dreigt volgens eisers een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Eisers stellen dat voldoende aanknopingspunten zijn geboden om te twijfelen aan een juiste totstandkoming van de BMA adviezen alsmede dat de betreffende arts deskundigheid ontbeert ten aanzien van de aard en ernst van het ziektebeeld van eiser sub 1. Deze arts had eiser sub 1 zelf dienen te onderzoeken. Tot slot stellen eisers dat verweerder hun situatie had dienen te toetsen aan het 'schrijnende gevallen' beleid.

2.4 De rechtbank overweegt het volgende.

2.4.1 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat eisers niet in aanmerking komen voor vrijstelling van het mvv-vereiste als bedoeld in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Verweerder heeft zich daartoe kunnen baseren op de adviezen van het BMA van 1 maart 2004 en 13 juli 2005 waaruit blijkt dat eiser sub 1 in staat wordt geacht te reizen. Ten aanzien van het standpunt van eisers dat de adviserend arts de vereiste deskundigheid zou ontberen wijst de rechtbank op het volgende. Volgens bestendige jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) is een advies van het BMA een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Indien zodanig advies op onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze is opgesteld, mag verweerder daarop bij zijn besluitvorming in beginsel afgaan. De rechtbank is van oordeel dat zijdens eisers aanknopingspunten zijn gesteld noch gebleken die twijfel doen rijzen aan de eisen van onpartijdigheid, objectiviteit en inzichtelijkheid van de informatie zoals opgenomen in de hiervoor reeds genoemde BMA adviezen. De enkele omstandigheid dat de adviserende arts eiser sub 1 niet zelf heeft onderzocht leidt niet tot het oordeel dat het onderzoek onzorgvuldig of onvolledig is geweest. Tot een dergelijk oordeel kan evenmin leiden de stelling van eisers dat de adviserende BMA arts deskundigheid ontbeert ten aanzien van de aard en ernst van het ziektebeeld van eiser sub 1, nu eisers deze stelling niet, althans niet

procedurenummer: AWB 05/57020

4

genoegzaam, hebben onderbouwd in relatie tot de adviestaak van deze arts.

De rechtbank is voorts van oordeel dat weliswaar uit de hiervoor genoemde adviezen van het BMA blijkt dat met betrekking tot eiser sub 1 nadere voorwaarden zijn gesteld voor de reis, namelijk dat begeleiding door een volwassene is aan te raden terwijl de medicatie dient te worden gecontinueerd, maar dat deze omstandigheid niet tot het oordeel kan leiden dat verweerder op grond hiervan heeft moeten concluderen dat het voor eiser sub 1 gelet op zijn gezondheidstoestand niet verantwoord is te reizen nu niet op voorhand aannemelijk is geworden dat aan deze voorwaarden niet kan worden voldaan. Dit geldt evenzeer ten aanzien van de door eisers gestelde omstandigheid dat de Nederlandse vertegenwoordiging in Azerbeidzjan niet geautoriseerd is mvv's af te geven. De rechtbank is met verweerder, zoals verwoord in het verweerschrift, van oordeel dat niet valt in te zien waarom eisers sub 1 niet door zijn ouders begeleid zou kunnen worden alsmede waarom zij niet zouden kunnen zorg dragen voor voldoende medicatie om de reis naar een naburig land waar wel mvv's worden afgegeven, te kunnen overbruggen. Het standpunt van eisers dat zij geen mvv kunnen afvragen in een naburig land omdat zij niet over de vereiste documenten beschikken om daar naar toe te reizen kan aan het voorgaande niet afdoen, nu de rechtbank niet is gebleken dat eisers hebben gedaan hetgeen in hun vermogen ligt om aan dergelijke documenten te komen.

2.4.2 Partijen houdt voorts verdeeld de vraag of verweerder op de in het bestreden besluit vermelde gronden heeft kunnen besluiten dat het aan eisers tegenwerpen van het mvv-vereiste niet tot een onbillijkheid van overwegende aard leidt. De rechtbank overweegt hierover dat de wetgever, blijkens de tekst van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000, verweerder beleids- en beoordelingsvrijheid heeft toegekend. De weigering van verweerder van deze bevoegdheid gebruik te maken kan slechts marginaal worden getoetst.

Ingevolge verweerders beleid, als neergelegd in paragraaf B8/3.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000), wordt de hardheidsclausule als bedoeld in voornoemd artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 toegepast, indien wordt voldaan aan de voorwaarden voor het verlenen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "vanwege medische noodsituatie". De rechtbank is met verweerder van oordeel dat geen reden bestaat de hardheidsclausule toe te passen reeds nu uit de BMA adviezen van 1 maart 2004 en 13 juli 2005 is gebleken dat bij het uitblijven van behandeling eisers klachten op korte termijn kunnen toenemen, maar dat geen sprake is van een medische noodsituatie op korte termijn. Verweerder heeft er daarbij terecht op gewezen dat uit de adviezen tevens is gebleken dat de voor eiser sub 1 noodzakelijke behandeling en medicatie in het land van herkomst voorhanden zijn, hetgeen door eisers niet is bestreden.

De rechtbank is van oordeel dat hetgeen eisers in dit kader naar voren hebben gebracht, namelijk dat toegang tot de medische voorzieningen dient te zijn gegarandeerd, medicijnen in Azerbeidzjan contant moeten worden betaald, dat ten aanzien van de noodzakelijke medische behandeling een rustige en stabiele omgeving is vereist alsmede dat eisers aldaar voldoende financiële middelen en een sociaal netwerk ontberen, de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst betreft. Volgens het door verweerder gevoerde beleid, als neergelegd in de paragrafen B8/3.3 en B8/4 van de Vc 2000 en onder verwijzing naar inmiddels bestendige jurisprudentie van de Afdeling worden omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst betreffen niet in de beoordeling betrokken. In hetgeen eisers naar voren hebben gebracht is geen grond te vinden voor het oordeel dat verweerder bij afweging van alle in aanmerking te nemen belangen niet in redelijkheid tot het voeren van dat beleid heeft kunnen besluiten. Voorts is niet gebleken dat verweerder zijn beleid onjuist heeft toegepast noch zijn

procedurenummer: AWB 05/57020

5

bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 4:84 van de Awb gesteld of gebleken, die nopen tot afwijking van dat beleid. De rechtbank acht hierbij voorts van belang dat eisers hun stellingen niet van een nadere onderbouwing hebben voorzien. Zij kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun standpunt dat verweerder gehouden zou zijn in dit kader nader onderzoek had dienen te verrichten.

De rechtbank is ook overigens niet gebleken van zeer bijzondere individuele omstandigheden die verweerder hadden moeten nopen gebruik te maken van zijn bevoegdheid ex artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000.

2.4.4 Ten aanzien van het beroep van eisers op het gestelde in artikel 3 van het EVRM overweegt de rechtbank, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 7 juni 2002 (nr. 200202389/1, JV 2002/270), dat een beroep op de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts wordt beoordeeld in het kader van een aanvraag om een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Hetgeen door eisers in dit kader is aangevoerd kan dan ook niet tot het gewenste resultaat leiden.

2.4.5 Ten aanzien van de stelling van eisers dat verweerder bij zijn besluitvorming ten onrechte niet zou hebben getoetst aan het 'schrijnende gevallen' beleid is de rechtbank van oordeel dat eisers hierin niet kunnen worden gevolgd. De rechtbank stelt vast dat uit het bestreden besluit blijkt dat verweerder uitvoerig heeft gemotiveerd waarom de situatie van eisers niet leidt tot gebruikmaking van diens bevoegdheid als neergelegd in artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000.

2.4.6 Het beroep is derhalve ongegrond.

Van omstandigheden op grond waarvan één der partijen moet worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten is de rechtbank niet gebleken.

Gezien het vorenstaande beslist de rechtbank als volgt.

procedurenummer: AWB 05/57020

6

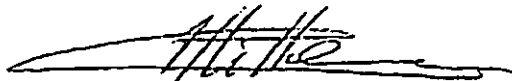
3. Beslissing

De rechtbank 's-Gravenhage,

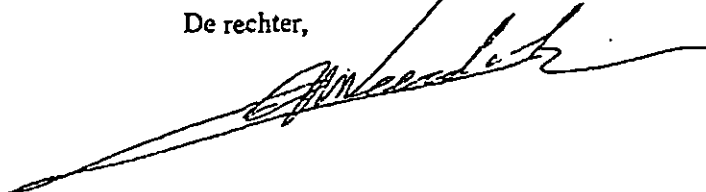
verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. W.M.P.M. Weerdesteijn, rechter, en door deze en mr. C. Willemsen, griffier, ondertekend.

De griffier,

De rechter,

Uitgesproken in het openbaar op: 30 JAN 2007

Afschrift verzonden op: 30 JAN 2007

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier.

Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Men wordt verzocht een afschrift van de uitspraak mee te zenden.

Mr P.J. Wapperom
Mr A.W.J. van der Meer
Mr drs C.R. Jansen
Mr J.W.F. Noor
Advocaten en Procureurs

Wijnstraat 209
3311 BV Dordrecht
Tel. (078) 639 99 00
Fax (078) 639 97 61

Advocatenkantoor Wapperom

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
20 FEB 2007	
ZAAKNR.	200701275
AAN:	U/L
BEHANDELD DOOR:	PAR:

Aan de Afdeling
bestuursrechtspraak
van de Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Fax : 070 - 365 13 80

891-A

Dordrecht, 20 februari 2007

Betreft : **Appelschrift**

Inzake : Hoger Beroep
/ Minister van Vreemdelingenzaken en
Integratie

reg.nr.Rechtbank : 05/57020

kenmerk IND : 9906.27.2002

appellante :
geboren :
nationaliteit : Azerbajdjaanse

mede ten behoeve van haar kinderen;

naam :
geboren :

en

naam :
geboren :

-2-

gemachtigde : mr. P.J. Wapperom
kantoorhoudende te: Dordrecht, Wijnstraat 209 (3311 BV)

Verweerder

instantie : Minister voor vreemdelingen zaken en Integratie
adres : Schedeldoekshaven 100, 's Gravenhage

datum uitspraak : 30-01-2007
datum verzending : aangetekend

Geeft eerbiedig te kennen,

geboren op van Azerbajdzjaanse nationaliteit,
hierna te noemen "appellante", wonende te , aan de te
dezer zake woonplaats kiezende te Dordrecht aan de Wijnstraat 209, ten kantore
van de advocaat en procureur mr. P.J. Wapperom, die ten deze – mede ten
behoefte van haar minderjarige kinderen - door appellante bepaaldelijk
gevolmachtigd is dit appelschrift te ondertekenen en in te dienen en die ten deze
als gemachtigde voor hen optreedt, zulks met het recht van substitutie.

1. Inleiding

Bij beschikking van 19 maart 2004 heeft verweerder de aanvraag van appelante afgewezen om verlening van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "vanwege medische behandeling".

Tegen deze beschikking is op 31 maart 2004 een bezwaarschrift ingediend.

Verweerder heeft bij beschikking van 18 november 2005 het bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen is op 16 december 2005 een beroepschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroepschrift heeft plaatsgevonden bij de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Dordrecht op 20 oktober 2006.

Bij uitspraak van 20 januari 2007, heeft de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Dordrecht, het ingediende beroepschrift ongegrond verklaard (produktie 1).

-3-

Appellante kan zich met deze uitspraak niet verenigen en stelt daartegen hierbij Hoger Beroep in, nu zij van mening is dat in deze vragen spelen van rechtseenheid, rechtsontwikkeling of rechtsbescherming.

Onderhavig appelschrift berust op de navolgende grieven.

2. Grieven

2.1.1. Motiveringsgebrek ; schrijnende gevallenbeleid

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder r.o.2.4.5 in haar uitspraak het volgende overwogen :

"Ten aanzien van de stelling van eisers dat verweerder bij zijn besluitvorming ten onrechte niet zou hebben getoetst aan het "schrijnende gevallen"-beleid is de rechtbank van oordeel dat eisers hierin niet kunnen worden gevolgd. De Rechtbank stelt vast dat uit het bestreden besluit blijkt dat verweerder uitvoerig heeft gemotiveerd waarom de situatie van eisers niet leidt tot gebruikmaking van diens bevoegdheid als neergelegd in artikel 3.4 derde lid, van het Vb 2000."

2.1.2. toelichting

Hetgeen onder 2.2.1 is opgemerkt dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Appellante stelt zich op het standpunt dat de Rechtbank er ten onrechte aan voorbij is gegaan, zoals dat ook in het beroepschrift is gesteld dat het beleid van verweerder in het kader van het zgn. schrijnende gevallenbeleid, niet voldoende transparant is. Laat staan dat thans in de uitspraak is te herleiden waaraan de in het kader van het zgn. schrijnende gevallen-beleid gevoerde aspecten getoetst zijn.

Van de zijde van appellante is dan ook aangevoerd dat verweerder te allen tijde wisselend beleid voerde. Het beleid waaraan al dan niet getoetst is, berust dan ook op willekeur.

In dat kader moge ik u evenzo verwijzen naar de recente jurisprudentie van de Rechtbank Amsterdam en Uw Afdeling van 21 december 2006 met zaaknummer 200605794/1.

-4-

Rechtsoverweging 2.6.2 *"Ook bij de gekozen wijze van heroverweging dient de Minister derhalve inzicht te geven in de weging van de omstandigheden van het geval die leidde tot afwijzing van het verzoek om toepassing van artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 in het licht van de omstandigheden van een min of meer vergelijkbaar geval waarin wel toepassing is of zou zijn gegeven aan voormeld artikellid. Daarmede wordt immers verantwoord hoe in het kader van de heroverweging, recht wordt gedaan aan de beginselen van rechtsgelijkheid en rechtszekerheid en de vereiste samenhang bij de toepassing van de berokken regels in het licht van het algemeen belang waartoe ze zijn gesteld.*

Het gelijkheidsbeginsel vergt een consistente gedragslijn van het bestuur en het bewaken van die consistentie is bij uitstek de verantwoordelijkheid van het bestuur. Dit klemmt temeer nu de heroverweging waarvan het in deze zaak bestreden besluit deel uitmaakt, voortvloeit uit een zeer algemene bereidverklaring daartoe van de Minister die alle uitgeprocedeerde asielzoekers betreft. Het gaat derhalve om een zeer grote groep gevallen.

Het enkele standpunt dat de gestelde feiten en omstandigheden al dan niet als "schrijnend" worden aangemerkt, kan gelet op het vorenstaande geen toereikend inzicht in de verrichte beoordeling bieden. Dit betekenis van de term is daartoe onvoldoende bepaald."

Evenzo is in opgemelde zaak niet, althans in onvoldoende mate het toetsingskader en daarin gehouden belangenafweging voldoende kenbaar gemaakt. In ieder geval voldoet hetgeen thans is geschied in de bestreden beschikking niet aan de door de afdeling gestelde voorwaarden.

Van de zijde van de Rechtbank is zulks miskent.

In deze heeft dan ook een onzorgvuldige belangenafweging plaatsgevonden, althans moet worden vastgesteld dat de Rechtbank haar belangenafweging niet, althans in onvoldoende mate kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende gemotiveerd.

2.2.1. Motiveringsgebrek

Gelet op hetgeen onder 2.1.2 is opgemerkt moet worden vastgesteld dat de overige rechtsoverwegingen in de uitspraak evenzo niet langer kunnen standhouden, nu deze louter in samenhang kunnen worden gezien met vorenstaande.

-5-

3. Conclusie

Gelet op vorenstaande kunnen de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Dordrecht niet in stand blijven;

Appellant verzoekt u eerbiedig:

Bij appelschrift

- het Hoger Beroep gegrond te verklaren;
- de aangevallen uitspraak te vernietigen;
- het inleidende beroep terug te verwijzen naar de Rechtbank dan wel doende wat de rechtbank had behoren te doen; het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren en de bestreden beschikking te vernietigen;
- de Staat der Nederlanden te veroordelen in de proceskosten en het griffierecht.

Hoogachtend,

P.J. Wapperom